

עולם ההלכה

מכון סמיכה
ניש
ככל אחד
נוכח
ההלכה

גיליון כ"ז | שבת קודש פ' במדבר | ד' סיון תשפ"ה

עולם השבת
Rabbi Yitzhak Sultan Maggid Shuir, Curriculum Developer.

עולם הגיור
הרב אברהם רניאל רגן

Filtering water using a carbon filter

The poskim discuss whether one may filter clear water using an activated carbon granule filter. This type of water filter uses small granules of activated carbon to purify water. Activated carbon is a form of carbon that has been processed to have small, low-volume pores. These pores increase the surface area available for adsorption, a chemical reaction where certain particles are attracted to activated carbon and bond with it. In water filtration, this process is used to remove organic constituents and residual disinfectants in water, improving its taste and odor.

הגר"ש אוירבר עם הגר"מ מייזלמץ

Rav Yisroel Belsky¹ and ybc"l Rav Osher Weiss shlit"א² permit the use of a carbon filter, for clear drinkable water, similar to other filtration systems. They explain that although temporarily the water was not potable when it mixed with the carbon filters, we ignore the intermediate stage since the water in the beginning and end are essentially the same. This is similar to the ruling of Mechaber in se'if tes, that if sediment was left in a strainer before Shabbos, one is permitted to pour water over the sediment to extract wine droplets stuck in the sediment. In this case as well, the water is temporarily not potable when mixed in the sediment and it is still permitted.

Rav Chaim Kanievsky,³ however, forbids filtering clear water using an activated carbon granule filter. He argues that this situation is not analogous to the permitted case of pouring water through wine sediment in se'if tes. In the case of the carbon granule filter, the water thoroughly intermingles with the carbon particles before being filtered. This differs from the case of se'if tes where the water flows around the sediment without becoming thoroughly mixed with it. Rav Moshe Shternbuch, Rav Shmuel Auerbach, and ybc"l the author of Orchos Shabbos, agree.⁴

¹Journal Ohr Yisrael [v. 68 p. 103]
²Journal Ohr Yisrael [v. 68 pp. 48-50]. Rav Osher Weiss adds another reason to be lenient: just like Chazon Ish writes that a teapot with a slotted spout is not a kli borer because it is not made for the purpose of doing borer but for pouring tea; so too, the faucet together with the filter is not made to be a kli borer.
³Aliba Dhillchasa [v. 67 p. 128]
⁴Journal Ohr Yisrael [v. 68 pp. 102-3]

שזהו כדי למנוע התבוללות בכך שאם יפסלו את הגיורים, וימנעו את המשך הגיורים בינה, הרי שהעולים הגויים שמגייעים משם, יתערו בקרב היהודים בארץ ישראל ויגורם להתבוללות ללא שיעבור גיור כלל, הנה רוב חברי מועצת הרבנות קיבלו את עמדת הרבי שלא להכיר בגיורים, במיוחד לאור פעילותו הנחרצת של הדיין הרב אליעזר גולדשמידט שעמד בקשר הדוק עם חברי הוועד למען שלמות העם, והבהיר לחברי המועצת שרצו להקל בדיעבד, ועל טענות שנשמעו שהמגיירים היו בקשר עם רב בינה, והגיב ע"כ, שכאשר שואלים מישהו שאלות בהלכה, זה לא אומר שהוא אחד מהבית דין, והבית דין עצמם שמקבלים את החלטה אם המועמד אכן רציני, צריכים להיות ראויים לכך.

כך כבר הבהירו גדולי הפוסקים שבזמננו החקירה אם הגיור הוא אכן אמיתי, צ"ל הרבה יותר רצינית מבדורות הקודמים, וע"י מומחים ויראי שמים.

גיורי וינה

בשנת תש"ל בה התקיימה עליה גדולה מברית המועצות לשעבר לארץ ישראל. כ"ק אדמו"ר מליובאוויטש זעק והתריע רבות הן אודות הפרצה שנפרצה באותה שנה בחוק השבות שבמכוון הושמטה ממנו המילה (מי שנתגייר) "כהלכה", בהגדרת "מיהו יהודי" הזכאי לעלות לארץ ישראל, וכן אודות הפרצה בחוק שנותנת זכות לכל גוי שהי' לו אב או סב יהודי וכו', להיכנס ולקבל חלק בארץ ישראל, והן אודות הניסיון ל"הקל" בגיור אורטודוקסי גויים שהגיעו מרוסיה, וביחוד רבות קישר את המצב הביטחוני בארץ ישראל שהורע באותה תקופה, להידרדרות בעניין ה"גיור כהלכה".

שנת תש"ל, תירשם כשנת המהפך בהליכי הגיור בארץ. אז גם פרצה החוצה פרשת גיור שערוייתית שהשתלבה היטב במגמה החדשה. פרשה זו ידועה בשם פרשת "גיורי וינה". השפעתה, שליטתה של הסוכנות היהודית והלחצים שהפעילה להקל בתנאי הגיור, תרמו רבות להיווצרות "הגישה הממלכתית" בנושא הגיור.

ואכן הלחץ גרם למגיירים מסוימים להשתמש ב"קולות" מיוחדות ולהסתפק בהצרתם שהם "מקבלים את המצוות", ללא חקירה ובדיקה - כמתחייב על בית הדין - האם קבלת המצוות שהיא עיקר ומהות הגיור היא אמיתית, או דקלום בעלמא, שאז המתגייר נשאר גוי. ולטענת המגיירים אם הגר עבר את התהליך הרשמי והצהיר את הצהרת קבלת המצוות בפני ג' אורטודוקסים, ה"גיור" תקף.

מחלקות העלייה והקליטה של גוף זה, ניצבו, מאז קום המדינה, פנים אל פנים מול הבעיה של זוגות מעורבים המבקשים לעלות ארצה. והואיל וציוניותם של פקידים אלו, גם הדתיים שביניהם, קדמה בהרבה ליראת חטאם, הרי שלא היו מוכנים לוותר על עלייתו של זוג מעורב שכזה, רק בגלל דבר פעוט וחסר חשיבות בעיניהם, כגורו של בן הזוג הנכרי. את ה"יבלת" הזאת ניסו, ומנסים עד היום, פקידים הסוכנות להסיר בלא לעורר מהומות רבות בכל הדרכים הבלתי כשרות העומדות לרשותם. ראשיה הפעילו מאחורי הקלעים לחצים כבדים על הרבנות הראשית שתנהג "כבית הלל" ותקל בהליכי הגיור. הם שחצו על כל הגורמים רבי ההשפעה במדינה כדי לכופף את גישתה של הרבנות הראשית.

ושליחי הסוכנות בחו"ל הם גם אלו שעמדו מאחורי אחת השערוריות הגדולות הראשונות בתחום הגיור השקרי המאורגן. זו, כאמור, שערויית, "גיורי וינה".

הבירה האוסטרית, וינה, שימשה תחנת מעבר לזרם דליל של עולים אשר באו מעבר למסך הברזל הקומוניסטי, פולין, הונגריה, צ'כוסלובקיה ואף מברית המועצות. מובן מאליו שבין הבאים היו גם זוגות מעורבים רבים. זוגות, שניצלו את ההזדמנות שהשלטונות מאפשרים להם לצאת אל העולם החפשי, אפילו אם יהיה היעד הסופי - ישראל.

בהגיעם לוינה, החליטו פקידים הסוכנות להקדים רפואה למכה ול"גייר" את הנכרים והנכריות בשיטת ה"סרט הנע", בתקופת השהות הקצרה שהם שוהים במחנה המעבר באוסטריה. פקידים הסוכנות בינה הקימו בעיר זו "בית דין לגיור". בתחילת דרכם הצליחו פקידים הסוכנות למשוך אל "מושב בית דין" שלהם גם מספר יהודים יראים. לאחר יקחפה קצרה עמדו הללו על טיב המעשים אליהם נגרו, פרשו והביעו את חרפתם העמוקה על כי נתנו יד לשערורייה גדולה שכזאת.

לאחר שהשערורייה פרצה החוצה, הגיעה אל העיתונות והקיפה את ציבור הרבנים והדיינים בארץ, ובהמשך להתרעת הרבי אודות "בית חרושת" לגיור שהוקם בינה, ובהמשך להתועדות י"ט בכסלו תשל"א בה האריך הרבי לזעוק אודות הפרשייה, וקריאות גדולי הרבנים שהתפרסמו בסוף חודש טבת בעניין, החליטה מועצת הרבנות הראשית, בהם הרבנים הראשיים הרב אונטרמן והרב ניסים, וכן הרבנים הרב שאול ישראלי, הרב אליעזר גולדשמידט, הרב שלמה יוסף זיו, צ"ל ואחרים לשלוח דיינים לוינה, בחודש שבט, כדי לחקור בדבר ולמסור חוות דעת מוסמכת על המתחשש שם.

הדיינים שקיבלו על עצמם את השליחות היו ראב"ד תל אביב הגאון הרב שמואל ברוך ורנר (חתנו של הרב יעקב משה חרל"פ) צ"ל בעל 'משפטי שמואל', ואב"ד בבית הדין בת"א, ובהמשך חבר בית הדין הרבני העליון, ורבה של ירושלים, הרב יצחק קולין צ"ל, מסקנתם לא הייתה מחמיאה כלל וכלל לא לאנשי הסוכנות בכלל ולא לחברי הכנסת שמחלקת העלייה הייתה נתונה לסמכותם.

בהמשך לדו"ח שקיבלו מהם, הנה למרות שהיו כמה מחברי מועצת הרבנות שניסו לומר שלפחות בדיעבד אפשר לסמוך על הגיורים שהתבצעו ועברו את ההליך בפני שומרי מצוות, ולימדו זכות על התהליך המקל

P'shara and Din

Suggesting a Compromise

Chazal recommended that at the beginning of any Din Torah, the Bais Din pursue a p'shara. The Gemara (Sanhedrin 7a) explains that arranging a compromise is the ideal solution because it satisfies both mishpat (justice) and shalom (peace). If a just agreement can be reached that makes both sides happy, that is the most preferable outcome. According to some Poskim, Bais Din should offer the parties an arbitrated settlement, and explain that this is a worthy path to take (Sema 12:6). Others say that Bais Din should simply offer the option, but does not have to try to convince the parties to accept it (Taz C.M. 12:2). Either party may refuse to settle, in which case the Din Torah should proceed as usual, with the ruling following the actual din [or close to it, as will be discussed below].

Even if the parties agree to an arbitrated settlement, the dayanim may not issue an arbitrary ruling, nor may they unjustly favor one side over the other. They must hear the case and know what the din would be before arriving at a settlement that is aligned with the law but gives some leeway for compromise (C.M. 12:2). In a sense, it is more difficult to issue a p'shara than din because one must carefully weigh the merits and veracity of each of the litigants before arriving at the settlement (Yad Remah Sanhedrin 32b).

After a Ruling is Issued

Once a ruling is issued in accordance with halachah, the Bais Din may not suggest a settlement to the parti-

es. Only someone who is not a *dayan* may do so, and only outside the premises of the Bais Din (C.M. 12:2). According to some Poskim, the *dayanim* may still encourage the parties to compromise willingly; it is only prohibited for the *dayanim* to be the ones to arbitrate a settlement (Shach C.M. 12:6; Nesivos Hamishpat 12:1). However, many other Poskim reject this opinion (Pischei Teshuvah C.M. 12:5). Some authorities suggest that the *dayanim* may explain to the litigant that the *p'sak* is correct, but it might be in his interest, or in the general interest of all involved, for him to accept a *p'shara*, even if it means surrendering something he is entitled to under the letter of the law. In other words, the *dayanim* cannot specifically push for a *p'shara* as being the right thing to do, but they may advise the parties that it would be a good idea to accept a compromise (Tiferes Yaakov).

Does P'shara Need a Kinyan?

For a p'shara to be binding, the parties must make a kinyan to obligate themselves to abide by it. Although forgiving a debt is usually not retractable even without a kinyan, in this case the forgiveness is comparable to coerced or erroneous forgiveness because it is being given at the behest of the dayanim. Additionally, if the settlement requires one side to pay the other, this would not be considered mechilah and thus requires a kinyan (C.M. 12:7, Sema 15-18). In contemporary batei din, the two sides make a kinyan when they sign the shtar borerim at the beginning of the proceedings, which obligates them to obey any ruling of the Bais Din. While this kinyan would technically work for the p'shara as well, common custom is to make a new kinyan specifically for the terms of the p'shara.

When a P'shara is Mandatory

There are times when a Bais Din may force a p'shara in order to reach a resolution (Sanhedrin 32b). An example of this would be a case where a ruling according to din would not bring a decisive end to the matter and the dispute would continue unless a compromise is reached (Meishiv Davar 3:10; Igros Moshe C.M. 1:47). This is often the case in disputes involving numerous business partners, where each side has overriding claims that could force the case to continue endlessly and work its way in circles without a full resolution.

Another case where a p'shara may be mandated is when Bais Din is faced with a situation that it cannot resolve, such as when one party is halachically obligated to take a sh'vuah. For the past few centuries (Sh"ut Even Yekarah 6), the custom of batei din is not to obligate people to make vows, even when halachah dictates that they should; therefore, the only solution in such cases might be to propose a compromise (Pischei Teshuvah C.M. 87:22). Generally, a compromise in lieu of an oath is customarily one-third of the claim, however, numerous Poskim explain that every case of sh'vuah is different, and the dayanim must modify it as they see fit. Conversely, if the claim appears to be valid and presumably the other party would have admitted his guilt had he been forced to swear, then the compromise in lieu of an oath should not be a third, as this would be enabling an injustice (Seder Hadin 4:48 fn. 94-95).

In partnership with the Bais Haavad's Yorucha Program
 To learn more about Yorucha visit yorucha.org

the *pasuk* לא תתעמר בה (Ki Seitzei 21, 14. See also 24, 7) the root ע-מ-ר connotes servitude and submission.

This may explain why of all the korbanos, it is specifically this one whose identifying feature is that is is the עֹמֵר. This korban is brought from the first grains to ripen and be harvested. As we begin to gather our crops and see the start of material blessing, we not only express gratitude by offering the first of it to Hashem, we also wave it in all directions (23, 11),

affirming that all we possess is for the service of the One whose presence fills every corner of the world.

The name עֹמֵר, then, isn't just a reference to quantity. It alludes to something deeper, a reminder that our material possessions are meant to serve a higher purpose in the service of Hashem.

This is also why we count the days from the עֹמֵר. In the lead up to Shavuot, the time when we receive the Torah and reaffirm our commitment to keeping Hashe-

em's laws (תעבדון את אלהים על ההר הזה) we take stock every day of how far we have come.

Counting, in this context, doesn't just mean keeping track of how many days have passed. It means paying attention[6]. It's a way of actively engaging with the process and reflecting on what we've accomplished that day (הכתב והקבלה).

As you count sefira each night, ask yourself how much closer have you become to "serving Hashem on that mountain".

[17] ראה גם עיקרים מאמר רביעי פ"ח. לקו"ש חכ"ב עמ' 71 ואילך.
 [23] ראה אבות פ"א מ"ז.
 [24] תניא רפי"ז. וראה רמב"ם הלכות יסוה"ת רפ"ט.
 [25] ראה רמב"ם הל' מלכים פ"ח ה"י. וראה לקו"ש חכ"ז עמ' 132 ואילך.
 [26] מגילת אסתר ג, ח.
 [27] תרי"ב לויקרא יט, לד. רמב"ם הל' איסור"ב פ"ד ה"ח. וראה רמב"ם הל' מלכים פ"י ה"ט. יהיה גר צדק ויקבל כל המצוות. וראה אנצ' תלמודית ערך גרות (כרך ב עמ' תל הע' 76).

[17] ברכות ז, א.
 [18] סוטה מב, ב. וראה זח"ג ר"ב.
 [19] בסיפורו של חזקיהו שלא רצה להתחתן בגלל שצפה שעתיד לצאת ממנו מנשה. למרות שכתוצאה מו הויכוח עם ישע"י הנביא - שמע בקול הנביא ונשא את בנו של ישע"י לאשה, לא השתנה הדבר ומנשה יצא ממנו - ברכות י, א.
 [20] ראה סוטה שם.
 [21] ראה שמואל א' פ"ז (מ-מט).
 [22] ראה רמב"ם הל' שבת פ"ב ה"ג. וראה ברכות ה, א. כוזרי מאמר שני פמ"ד.

[9] שם א, יט.
 [10] שם ח.
 [11] ראה מגילת שם ב. נחום ג, יג (ובתרגום שם).
 [12] ראה רות רבה פ"ב, ה. נעמי - שהיו מעשיה נאים ונעימים.
 [13] רות א, א.
 [14] לשון חז"ל - ב"ב טו, ב.
 [15] יבמות מז, ב.
 [16] חזקאל יח, ב.

Today is so-and-so many days of the half gallon?!

Have you ever wondered why we count the days specifically from the omer, a unit of measurement roughly equivalent to half a gallon? Is that really what the word omer means?

In Parshas Emor, we learn about the mitzvos of bringing the korban ha'omer and of counting the omer - giving us the term 'the days of the omer' to describe this time of the year.

In this context the Torah repeats the word עֹמֶר four times:

(י) דַבֵּר אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ אֲלֵהֶם כִּי תֵבֹאוּ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר אָנִי נֹתֵן לָכֶם וְקִצְרְתֶם אֶת קִצְיֶיהָ; וְהִבֵּאתֶם אֶת עֹמֶר רֵאשִׁית קִצְיֶיכֶם אֶל הַכֹּהֵן. (יא) וְהִנִּיף אֶת הָעֹמֶר לִפְנֵי יי לְרִצְוֹנְכֶם; מִמִּחֲרַת הַשָּׁבֹת וְיִפְנֹה הַכֹּהֵן. (יב) וְעִשִׂיתֶם בְּיוֹם הַנִּיפְיָכֶם אֶת הָעֹמֶר; כָּבֵשׂ תָּמִים בֶּן שָׁנָתוֹ לְעֹלָה לַיי... (טו) וּסְפַרְתֶּם לָכֶם מִמִּחֲרַת הַשָּׁבֹת מִיּוֹם הַבֵּיאָכֶם אֶת עֹמֶר הַתְּנוּפָה; שִׁבְעַ שְׁבֻתוֹת תְּמִימֹת תִּהְיֶינָה.

(10) Speak to the Children of Israel, and tell them, 'When you come into the land which I give to you, and you shall reap its harvest, then you shall bring the עֹמֶר of the first of your harvest to the kohen. (11) He shall wave the עֹמֶר before Hashem ... (12) On the day when you wave the עֹמֶר, you shall offer a male lamb without blemish a year old for a burnt offering to Hashem ... (15) You shall count from the next day after the Sabbath, from the day that you brought the עֹמֶר of the wave offering ...

What does the word עֹמֶר mean?

In addition to the above, the word עֹמֶר appears in two other contexts in the Torah with two distinct meanings[1]. The first is in Parshas Beshalach (chapter 16) where the Torah recounts how the Jews would measure and collect one עֹמֶר of manna each day. In that context, it is explicit that עֹמֶר is a measurement equivalent to 1/10th of an eipha (vs. 36) or 43.2 eggs (Rashi). An egg is approximately 50cm³ or 3in³ and so each Jew in the desert took home just over half a gallon of manna each day.

The other place is in Parshas Ki Seitzei (24, 19) where the Torah says that if one forgets an עֹמֶר in the field it must be left to the poor[2]. In that context עֹמֶר means a sheaf.

The Bechor Shor and the Abarbanel (Emor 23:10) explain that the word עֹמֶר is not simply a homonym with two unrelated meanings. Rather, since a typical עֹמֶר (sheaf) yields about 1/10th of an eipha, the term עֹמֶר came to refer to that specific volume as well.

What does the word עֹמֶר in our parsha mean?

To be sure, all agree that the Omer offering did in fact consist of one omer, or one tenth of an eipha, of fine barley flour. However, what precisely does the word עֹמֶר mean in our Parsha?

Rashi and the Bechor Shor define עֹמֶר as one tenth of an eipha, without further elaboration.

The Abarbanel challenges this, noting that the first mention of עֹמֶר in our parsha refers to the harvest - before it's possible to accurately predict its yield in flour. He therefore concludes that עֹמֶר אֶת הַכֹּהֵן וְהִבֵּאתֶם אֶת הַכֹּהֵן refers not to a measurement of grain or flour, but to a sheaf, brought to the kohen.

Perhaps this approach is supported by the Mishna (Menachos 10, 1 & 4) which states that 3 se'ah (about 5.7 gallons), which equals ten times more than an עֹמֶר of grain, were brought to the Bais Hamikdash for this korban to be ground into flour on site[3]. (Furthermore, the Mishnah explicitly states (Menachos 10, 4. Chalah 1, 3. Zevachim 9, 5) that these three se'ah yielded a surplus. This too may support the Abarbanel's argument that it was unrealistic to precisely determine the amount of grain required[4]).

The difficulty however with this approach is that if עֹמֶר means sheaf in the first pasuk, presumably it means the same in the further pesukim. Accordingly, waving the עֹמֶר in verses 11 and 12 would mean that the kohen waves an entire bundle. This can't be true as it is explicit in the Mishna that the barley was ground into flour before it was waived.

The difficulty with Rashi's approach is that many flour offerings in the Torah contain the same amount of flour, yet the Torah refers to that amount not as an עֹמֶר, but as an עֶשְׂרוֹן or עֶשְׂרִית הַאִיפָה. Why, then, does the Torah suddenly refer to it here as an עֹמֶר? (R. Dovid Zvi Hoffmann).

Moreover, names should serve a clear purpose to convey the identity and nature of what they describe.

For example, the flour offerings at the beginning of Vayikra are named after the utensils in which they are prepared, an immediately distinguishing feature. Chazal also use specific titles such as מִנְחַת חוּטָא, מִנְחַת חִינּוֹךְ and מִנְחַת סוּטָה, each reflecting the offering's purpose or context. Given that, wouldn't it be more fitting to refer to the Omer as מִנְחַת בְּכוּרִים - the offering of the first grain - as the Torah itself calls it in Parshas Vayikra (2, 14) ? (Haksav Vehakabala).

Does עֹמֶר in our parsha carry multiple meanings?

Previously, we assumed that if the word עֹמֶר means sheaf in the opening pasuk, it retains that meaning throughout the subsequent pesukim. This assumption may need to be re-examined.

The Ramban notes that in our parsha the Torah uses the word שֶׁבֶת to mean both 'day of rest' and 'week'. Though somewhat confusing at first glance, the Ramban explains that this is deliberate literary device employed by the Torah (דרך צחות).

Perhaps we can suggest a similar literary approach to the word עֹמֶר. While it initially refers to a 'sheaf', it also carries the connotation of a specific measure. Although the Torah usually refers to this measure as an עֶשְׂרוֹן or עֶשְׂרִית הַאִיפָה, here it uses עֹמֶר as a literary device. In other words, since the barley was first brought to the Beis Hamikdash as a sheaf (עֹמֶר), and the offering consisted of a tenth of an eipha of flour (עֹמֶר), the Torah refers to the offering itself by the term עֹמֶר.

This may also be the meaning of a somewhat ambiguous midrash.

וְהִנִּיף אֶת הָעֹמֶר לִפְנֵי יי - שְׁלֹשֶׁת שְׁמוֹת יֵשׁ לוֹ: עֹמֶר שְׁבָלִים, וְעֹמֶר תְּנוּפָה, וְעֹמֶר שָׂמוּ. (ספרא אמור, ה.).

It has three names; עֹמֶר of stalks, עֹמֶר of waiving and עֹמֶר is its name.

Though the precise meaning of this Midrash is somewhat unclear[5], it seems to be suggesting that the word עֹמֶר in our parsha does indeed carry multiple meanings.

A deeper meaning to "counting the omer"

Having established that the word עֹמֶר holds several layers of meaning, let us to one final interpretation. In

Continues On page 3

[1] כִּי בַפֶּשֶׁט וְכוּן הוּא בְּמַחְבַּר מִנְחָה וּבְרִיבָג. אֶךְ בִּס' הַשְּׁרִישׁ לְהַדְרִיק כָּל 'שְׁכַחַת עֹמֶר בְּשֶׁדָה' בְּמִשְׁמַעוֹת מִדַּת הָעוֹמֶר! וְאוּלַי ר"ל ע"ד הַבְּכוּר שֶׁוּר וְהַאֲבֵרָבָנָל דִּלְקַמָּן.
[2] בַּפֶּסוּק 'לִגְר לִיתוּם וְלֹאֲמַנָה', וּבִרְמִיב' הַל' מִתְּנַת עֵינִים פ"א ה"ה 'הַר' זֶה נֹתֵנוּ לְעֵינֵינוּ'.
[3] אוֹלָם יִתְכַּן דְּמִשְׁנַתוֹ הָיָה רֵא"י לְסִתּוֹר שְׁהַר לְדַעַת הַאֲבֵרָבָנָל וְיוֹצֵא לְכֹאֲרוֹ שְׁצִרְיֹכִים לְהִבְיָא כְּרִיכָה שֶׁל שְׁעוּרִים לִיד הַכֹּהֵן. (וְהָיָה אִף דְּמִפּוֹרֶשׁ בְּמִשְׁנָה שִׁעוּשִׁים אוֹתוֹ כְּרִיכּוֹת בְּמַחְבֵּר לְקִרְקֵעַ כְּדִי שִׁיחָא נוּחַ לְקִצּוֹר, אִךְ הִרִי לְכֹאֲרוֹ לֹא הָיוּ מִבְּיָאִים אוֹתוֹ לְמִקְדֵּשׁ כִּשְׁוֵהוּ כֹּרֵךְ כְּדִמְשַׁמַּע לִישְׁנָא דְּמִתְנִי 'נִתְנוּהוּ בְּקוֹפּוֹת'.
[4] Calculating all this accurately is complicated as there are many variables (e.g. the moisture level of the grain) and there also seems to be somewhat contradictory data on some points. Nevertheless, here is a vague sketch:
· Sources vary greatly as to the difference in the bulk density of barley vs. that of fine barley flour. One source gives the density of the flour as up to 50% less than that of whole barley.
https://www.tapcoinc.com/images/uploads/Tapco_Catalog_09_p88-94.pdf
[5] הַרְדַּצ"ה כָּתַב לְפָרֵשׁ דְּבָרֵי הַמְדַרְשׁ ד'עוֹמֶר יֵשׁ לוֹ שְׁלוֹשׁ הִרְאוּת: א. עוֹמֶר-שְׁבָלִים, כְּלוּמָר: אֲלוּמָה; ב. עוֹמֶר תְּנוּפָה, זֶה שֶׁבְּפִרְשִׁתוֹ; ג. "עוֹמֶר" שְׂמוֹ, זֶה שֶׁם הַמִּידָה "עוֹמֶר". וְכֵן נִמְרָר בְּפִירוֹשׁ שִׁעוּמֶר" שֶׁלְּפִינֵינוּ אִינוּ לֹא "אֲלוּמָה"; וְגַם לֹא מִידָה, אֲלֵא יֵשׁ לוֹ הִרְאוּת אַחֵר. לְפִי זֶה קְרוּב לוּדָאִי הוּא, שְׁהוּרְאוֹת כֵּן "מִנְחָה" או "מִתְּנַת מִכְס'".

https://www.tapcoinc.com/images/uploads/Tapco_Catalog_09_p88-94.pdf
[4] Calculating all this accurately is complicated as there are many variables (e.g. the moisture level of the grain) and there also seems to be somewhat contradictory data on some points. Nevertheless, here is a vague sketch:
· Sources vary greatly as to the difference in the bulk density of barley vs. that of fine barley flour. One source gives the density of the flour as up to 50% less than that of whole barley.
https://www.tapcoinc.com/images/uploads/Tapco_Catalog_09_p88-94.pdf
[5] הַרְדַּצ"ה כָּתַב לְפָרֵשׁ דְּבָרֵי הַמְדַרְשׁ ד'עוֹמֶר יֵשׁ לוֹ שְׁלוֹשׁ הִרְאוּת: א. עוֹמֶר-שְׁבָלִים, כְּלוּמָר: אֲלוּמָה; ב. עוֹמֶר תְּנוּפָה, זֶה שֶׁבְּפִרְשִׁתוֹ; ג. "עוֹמֶר" שְׂמוֹ, זֶה שֶׁם הַמִּידָה "עוֹמֶר". וְכֵן נִמְרָר בְּפִירוֹשׁ שִׁעוּמֶר" שֶׁלְּפִינֵינוּ אִינוּ לֹא "אֲלוּמָה"; וְגַם לֹא מִידָה, אֲלֵא יֵשׁ לוֹ הִרְאוּת אַחֵר. לְפִי זֶה קְרוּב לוּדָאִי הוּא, שְׁהוּרְאוֹת כֵּן "מִנְחָה" או "מִתְּנַת מִכְס'".

אֶךְ לְעַד"ד קִשֶׁה לְהַעֲמִים כּוּנָה זוֹ דְּבָרֵי הַמְדַרְשׁ וְלְהַמְצִיא פִירוֹשׁ חָדָשׁ לְמִילָה "עוֹמֶר" שֶׁלֹּא רֵאִינּוּ וְלֹא מְצִינּוּ דּוֹמָתוֹ בְּשׁוֹם מְקוֹם.
וּבֹאֲהוּתִית לְהַצִּי' (וְיִקְרָא א' ע' קֶסֶד) הִבִּיא דְּבָרֵי הַמְדַרְשׁ וְהוֹסִיף בִּיאוֹר קֶצֶר בְּחִצָּא עֵינֵינוּ: "י' שְׁמוֹת יֵשׁ לוֹ עוֹמֶר שְׁבָלִים (מִפְּנֵי שְׁמֻצוֹת עוֹמֶר בְּקִמָּה בְּהִיטוֹ שְׁבָלִים וְלֹה קָרִי לִי עוֹמֶר שְׁבָלִין לֹמֶר עוֹמֶר דְּהוּי מִן שְׁבָלִים) עוֹמֶר הַתְּנוּפָה (מִשּׁוֹם דְּהוּא מִנִּיף אוֹתוֹ דְּכִתִּיב וְהִנִּיף אֶת הָעוֹמֶר), עוֹמֶר שְׂמוֹ, (וְשִׁמוֹ מִיחִידוֹ לוֹ וְהוּא קִנְיֵי הַמְּחַדָּה אֲשֶׁר הָיָה שִׁיעוּרוֹ שְׁהוּא עֶשְׂרִית הַאִיפָה עוֹמֶר כְּדִכְתִּיב וְהָעוֹמֶר עֶשְׂרִית הַאִיפָה אוֹתוֹ וְלֹה כֵּן שְׁמוֹ לְהַנִּיפוֹ קְרָאוּ בְּשִׁמוֹ וְהוּא אוֹמְרוֹ וְהִנִּיף אֶת הָעוֹמֶר", עֵכֶל הַצִּי', וְרֵאוּהוּ דְר"ל ע"ד כְּמ"ש בְּפִינֵים.
וְכֵינּוּ זֶה גַם בְּפִי' עֶשְׂרִית הַאִיפָה (לְהַקְאִמְרָנָה) לְתוֹרַת כְּהֵנִים (אֲמוּר יב, ו) (וְרֵאוּהוּ גַם לְעֵיל דְּבָרֵינוּ בִּס"י, הַ בְּאוּפֵן אַחֵר קֶצֶת): "מִשְׁמַע לְאַחֵר קִצְיֶיהָ וְקוּדוֹם הַבִּיאָה תַחַל לְסִפּוֹר, וּבֹאוֹתוֹ שְׁעָה נִקְרָא עֹמֶר שְׁבָלִים, וְאַחֵר כֵּךְ נִקְרָא עֹמֶר הַתְּנוּפָה דְּהֵינּוּ בְּשֶׁנָּה שְׁקוּלִין אוֹתוֹ וְטוֹחֲטִין אוֹתוֹ נִקְרָא עֹמֶר הַתְּנוּפָה שְׁצִרְךָ תְּנוּפָה לְאַרְבַּע רוּחוֹת, וְאַחֵר הַתְּנוּפָה קוּדוֹם הַקְרָבָה עֹמֶר שְׂמוֹ. וְדוּק כֵּן כּוּנּוֹן הוּא".
[6] "כִּעֲנִין יְכִי עֵתָה צַעְדֵי תְּסִפּוֹר" וְכֵל צַעְדֵי יְסִפּוֹר" שְׁאִין עֵינֵים לְדַעַת כְּמוֹת מְצַעְדֵי רַגְלֵינוּ, אֲבָל עֵינֵן הַשְּׁחָה וְעֵינֵן לֹא אִיכּוֹת צַעְדֵי הַנְּהַגוּתוֹ".